

เทศน์อบรมคณะมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

ช่วยโลก

โรงพยาบาลแต่ละโรง ๆ รู้สึกว่าขาดแคลนเอามาก กำลังให้เขาไปดูแถวใกล้ เคียงเวียงจันทน์ ให้สำรวจดูว่าโรงพยาบาลไหนบ้าง จะควรพิจารณากันยังไง เราก็ไม่ ไหวเหมือนกันนะ ทางเมืองไทยเรานี้ก็หมุนตัวนะไม่ใช่ธรรมดา ถึงขั้นหมุนตัวแล้ว บาง ทีหมุนตัวจริง ๆ คนนั้นก็ขอมาคคนนี้ก็ขอมาค คนนั้นมาติดต่อกคนนั้นมาติดต่อก ก็เราไม่มี เงินนี้ นั่นซีที่มันหมุนตัว

ช่วยเหลือโรงพยาบาลแต่ละโรงนี้เราพูดกับหมอเลยแหละ พูดอย่างตรงไปตรง มาเหมือนนักธรรมะ บอกว่าโรงพยาบาลนี้กินจุ ช่วยที่ไหน ๆ ไม่เหมือนโรงพยาบาล นะ ช่วยแต่ละแห่ง ๆ นี้คนก็กว้างขวางมากมาย แต่เวลาช่วยคิดดูค่าช่วยเหลือนั้นไม่ ค่อยมากนัก แต่โรงพยาบาลนี้เข้าไปพูดกันซุบซิบ ๆ สองสามประโยคเท่านั้นฟาดออก มาแล้วเป็นล้าน ๆ แต่ละโรงนะ ไม่ใช่โรงแสนนะเป็นโรงล้าน ๆ เราเลยทำให้ทางโรง พยาบาลเสียบ้างว่าโรงพยาบาลนี้กินจุ กินเหมือนบ้านเหมือนเมืองเขาก็ไม่กิน กินจุ อะไรนักหนา เราพูดสนุกกันเฉย ๆ ก็รู้อยู่แล้วว่าโรงพยาบาลแต่ละโรงนี้เครื่องมือใน เมืองไทยเราไม่มี ต้องไปเอามาจากเมืองนอก เครื่องแต่ละเครื่องนี้ โถ เป็นหมื่น ๆ แสน ๆ ล้าน ๆ

เวลานี้ก็กำลังสร้างตึกอยู่สองสามแห่ง แต่ละตึกก็หลายล้านเหมือนกัน เช่นอย่าง ทางหล่มสักนี้ก็ประมาณ ๑๐ ล้านนี่จวนจะเสร็จแล้ว ทางศรีสงครามจังหวัดนครพนม อันนั้นก็ประมาณ ๕ ล้าน คือสร้างมาเรื่อยเสร็จมาเรื่อย ๆ ทางไหนจำเป็นเราก็ช่วยทาง นั้น ๆ ช่วยมาเรื่อย ๆ อย่างนั้น นี่ทางเวียงจันทน์เขาก็ข้ามมาขอ เราก็ให้คนของเราไป ดู ให้สำรวจดูเป็นยังไง ๆ ควรจะพิจารณาช่วยเหลือกันยังไงบ้าง เพราะลำบากลำบาก เหมือนกัน

มนุษย์เราไม่ว่าอยู่ที่ไหน แม้มหาเศรษฐียังต้องการความช่วยเหลือ ยังต้องมีที่ เกาะที่ยึดเหมือนกันไม่งั้นเป็นเศรษฐีไม่ได้ เงินทุกบาททุกสตางค์พวกลูกน้องหามาให้ นี่นะ เป็นเครื่องมือหาจะว่าไง เศรษฐีไม่มีบริษัทบริวารมีเงินได้เหออ มีไม่ได้ เงินเหล่านี้ มาจากบริษัทบริวารเป็นเครื่องมือหนุนให้เศรษฐีมีเงิน เพราะฉะนั้นเศรษฐีจึงต้องอาศัย พวกบริษัทบริวารนี้ ถึงขั้นเศรษฐียังต้องอาศัยจะว่าไง ทำไมคนธรรมดาเราจะไม่หวังพึ่ง ใครได้เหออ ต้องพึ่ง เอาอย่างนั้นซิ นี่เราก็ได้พยายามช่วยเติมกำลัง โรงร่ำโรงเรียนก็

เหมือนกันเรื่อย ๆ ๆ สร้างให้เป็นหลัง ๆ สถานสงเคราะห์ โรงร่ำโรงเรียน คนทุกข์คนจน เราช่วยไปเรื่อย ๆ อย่างนั้น ถ้ามีเท่าไรก็ช่วยหมด

เราเรียนตามความจริงว่าวัดนี้ไม่ได้เก็บอะไรนะ มีเท่าไรก็ช่วยโลกทั้งหมดเลย มีมากมีน้อยช่วยโลก ๆ ส่วนทางวัดนั้นเราไม่ค่อยให้ใครมาขอก็ไม่ให้ ถ้าให้ไปนี้จะไปส่งเสริมให้พระเป็นตัวยุ่งตัววุ่น ยุ่งในการสร้างนั่นสร้างนี่ เตียวเงินไม่มีก็ต้องไปยุ่งญาติโยมเขาก็กิน ยุ่งหลายชั้นหลายตอน เมื่อเราจะช่วยทางวัดแล้วเตียวจะเป็นการส่งเสริมพระให้ยุ่งกันอีก เตียวเป็นพระกวนบ้านกวนเมืองไปเราว่างั้น เราจึงไม่ให้ ไม่ให้จริง ๆ นะถ้าไม่ให้แล้วไม่ให้ เราไม่เหมือนใครนะ ถ้าจะให้ละตุ้มเตียวเลย ดูเหตุผลโลกทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมแล้วที่จะให้ให้เลย เคยให้มามากต่อมากแล้ววัดก็ดี ชื่อที่ให้ก็ชื่อ ถ้าจำเป็นที่ควรจะให้ จำเป็นที่ควรจะทำอะไรให้นี้เราทำให้เลย ถ้าธรรมดาแบบนี้แบบเป็นนิสัยเรื่อร้างเรื่องการก่อการสร้างยุ่งเหยิงวุ่นวายกับผู้คนญาติโยมเงินทองข้าวของ ยุ่งไปหมดนี้เราไม่เล่นด้วย มันกลายเป็นศาสนากวนบ้านกวนเมืองไป

ศาสนาพระพุทธเจ้าไม่ใช่ศาสนากวนบ้านกวนเมือง ไปที่ไหนเย็นที่นั่น จึงว่าศาสดาองค์เอก ปุณฺณกุเขตต์ โลกสุต พระสงฆ์เป็นเนือนาบุญของโลก ไม่ใช่เป็นปอบเป็นผีของโลกนี้ ไปที่ไหนให้เย็นชิต เขามองเห็นเท่านั้นเขาก็พอใจแล้ว ชื่นอกชื่นใจชื่นตาทุกสิ่งทุกอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสไปหมด เพราะเห็น ปุณฺณกุเขตต์ แต่นี้เป็นผี เขตต์ละชิ ผีปอบ ไปที่ไหนเท่าไรโยม อาตมากำลังสร้างอันนี้กำลังสร้างอันนั้น ขาดเงินอยู่เท่านั้นขาดเงินอยู่เท่านี้ โยมจะช่วยเท่าไร เห็นแต่อย่างนั้น ที่นี้พระกับโยมเลยเข้ากันไม่ได้ ไม่อยากเข้า เข้าก็กินห้ากินสิบจริง ๆ เอาตับไปกินจริง ๆ เราพูดตรงไปตรงมาเราไม่เหมือนใคร เรียนคัมภีร์ก็เรียนมาด้วยกันใครก็เห็นทุกคน ไม่ใช่เป็นเรื่องที่เราหาเรื่องอุตริมาพูดนี้นะ เรานำจากคัมภีร์มาพูด

พระพุทธเจ้าพระสาวกทั้งหลายที่ว่า เป็น สรณิ คจฺจนามิ นี้ท่านไม่ได้เป็นแบบพวกเรากวนบ้านกวนเมืองอย่างนี้หนา ท่านเข้าหาอยู่ในที่สงบงบเงียบ ชำระตัวเหตุตัวปัจจัยสำคัญที่เป็นพินเป็นไฟอยู่ภายในจิตใจนี้ออก ๆ เอน้ำคืออรรถธรรมชะล้างเข้าไป ๆ จิตค่อยสว่างงามขึ้น ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างงามขึ้นภายในใจก็กลายเป็นปุณฺณกุเขตต์ของโลกได้ แต่นี้มันกว้านเข้ามา ๆ กิเลสตัวไหนใหญ่โตยิ่งกว้านเข้ามา ๆ ตัวไหนเป็นผีเป็นยักษ์ยิ่งกว้านเข้ามา ๆ ก็เป็นผีเป็นยักษ์เต็มตัว

ถ้าพูดถึงเรื่องทิจฺฉิมานะใครจะไปสูงยิ่งกว่าพระ ผ้าเหลืองครอบหัวเท่านั้นใครไปแตะไม่ได้พระเรา พูดให้มันตรงไปชิต ไม่มีใครว่าว่าอย่างนี้ เราเอาความจริงมาพูดนี้ตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า เราไม่ได้ตำหนิผู้หนึ่งผู้ใด ส่วนมากพระเราจะเป็นผู้เสียสละทิจฺฉิมานะทุกสิ่งทุกอย่างกลับไม่เป็นนะ กลับสั่งสมทิจฺฉิมานะ ผ้าเหลืองครอบเข้าไปปับนี้

โห ถ้าเป็นใหญ่เป็นโตด้วยแล้วยังไปแตะไม่ได้เลย มันติดกับหลักธรรมของพระพุทธเจ้าที่กล่าวนี้ หลักธรรมพระพุทธเจ้านี้เปิดโล่งเลย เอ้า ว่ามา ผิดตรงไหนว่ามา พุดกันไปตามเรื่องเหตุผล เพื่อความเป็นสารคุณประโยชน์แก่ทั้งสองฝ่าย

พระพุทธเจ้าไปไหนสาวกไปไหน สรรณิ คจฺจามิ ของโลกไปไหนชุ่มเย็นไปหมดเลย เพราะท่านไปด้วยความชุ่มเย็น ใจของท่านชุ่มเย็น ชะล้างออกหมดแล้วพิชภัยภายในจิตใจ มีแต่ความสว่างามครอบโลกธาตุ ใจของท่านผู้บริสุทธิ์กับใจของเราที่เป็นคลั่งกิเลสต่างกันยังไง เอาตรงนั้นขึ้นมาพูด ใจพระพุทธเจ้าเป็นคลังของธรรม ใจของพวกสัตว์โลกทั้งหลายนี้เป็นคลังของกิเลส กิเลสนี้เป็นตัวพิษตัวภัยมีมากมีน้อยเป็นพินเป็นไฟทั้งนั้น ธรรมนี้มีมากมีน้อยชุ่มเย็นสว่างกระจ่างแจ้งไปหมด นั่นมันต่างกัน นั่นละพระพุทธเจ้าเอาธรรมประเภทนั้นมาสอนโลก ท่านครองไว้แล้ว พระสาวกทั้งหลายท่านก็ครองไว้แล้ว ท่านนำสิ่งเหล่านั้นมาสั่งสอนโลก ท่านเดินไปไหนกิริยามารยาทที่แสดงออกมานี้เป็นขวัญตาขวัญใจได้ทั้งนั้นแหละ ไม่เป็นที่แสลงหูแสลงตาแสลงใจ ต่างกันกับพวกเรา

บุญญกเขตต์ เจ้าของ เป็นเนื้อนาบุญของเจ้าของไม่ได้ ก็ไม่ทราบจะไปเป็นเนื้อนาบุญของใครได้ ทำเจ้าของให้พอ อยู่ที่ไหนให้สว่างามอยู่ภายในใจ อยู่คนเดียวก็สว่างามอยู่นั้น อย่างนั้นละความสว่างามไม่มีอะไรเกินธรรมในโลก สามแดนโลกธาตุนี้มีธรรมเท่านั้นเหนือโลก เหนือทุกสิ่งทุกอย่างคือธรรมของพระพุทธเจ้าที่แสดงออกมาเป็นกิริยา ส่วนธรรมจริง ๆ นั้นเป็นหลักธรรมชาติ เหมือนแร่ธาตุอยู่ในที่ต่าง ๆ นี้เราไม่เห็น ผู้ฉลาดไปขุดค้นขึ้นมาได้เอาขึ้นมาทำประโยชน์ได้ ผู้ไม่ฉลาดก็เหยียบย่ำไปมาไม่เห็น ผู้ไม่ฉลาดในธรรมทั้งหลายก็เหยียบย่ำไปมา เหยียบศาสนาอย่างชาวพุทธเราเหยียบอยู่ทุกวันนี้

ไม่เหยียบได้ยังไง ถูศาสนาที่พอเป็นพิธี เห็นวัดแล้วก็ยกมือปลงไหว้แล้วก็ผ่านไปเฉย อะไรที่จริงที่จังกับกิเลสจริงจังมาก ความโลภจริงจังมาก ความโกรธจริงจังมาก ราคะตัณหาจริงจังมาก เหล่านี้เป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมดและจริงจังทั้งหมดแล้วจะหาความเย็นมาจากไหนมนุษย์เรา ไม่เย็น ถ้าเป็นธรรมแล้วเย็น นี่ต่างกันอย่างไร

ท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วท่านไม่มีนี่ ที่ว่าเหล่านี้ท่านไม่มีในใจ หมดจึงเรียกว่าหมด ถ้ายังมีอยู่ชนิดเท่าเม็ดหินเม็ดทรายไม่เรียกว่าหมด ต้องหมดจริงๆ ไม่มีอะไรเหลือ เรียกหาวันยังค่ำก็ไม่เจอความโกรธ ถึงจะใช้กิริยาเป็นพินเป็นไฟก็เป็นกิริยาของธรรมเสียทั้งหมด ไม่ใช่กิริยาที่ออกมาจากกิเลสนำมาใช้ เป็นกิริยาของธรรม พลังของธรรมต่างหาก พลังของจิตพลังของธรรมเป็นกิริยานั้นออกมาใช้ กิเลสตายไปหมดแล้ว จะทำอะไรให้โกรธก็ไม่โกรธ ถึงกิริยาเป็นพินเป็นไฟก็ไม่มีการเป็นเครื่องเสริมให้โกรธ ท่านไม่

โกรธ โลกก็ไม่โลก แต่ใครให้ท่านก็เอาถ้าเป็นธรรม เช่นบิณฑบาตเราตัวเท่าหนูนี้ บิณฑบาตถ่ายวันละ ๖๐-๗๐ บาตร ถ้าไม่เอาจะว่ายังไง ถ่ายถึง ๗๐-๘๐ บาตร ให้เท่าไรเอาหมดเราก็ว่าอย่างนี้แหละ ใครให้เท่าไรเอาหมด เขาไม่ให้เราก็ไม่ไปเอา

พูดถึงเรื่องความโลภของท่านก็ไม่มี ความโกรธของท่านจะมีมาจากไหน ความโกรธก็เป็นกิเลส จะแสดงเป็นฟืนเป็นไฟท่านก็ไม่มี มีแต่พลังของธรรมออกทำงาน ล้วน ๆ ไรคะตัดหาท่านก็ไม่มี ท่านไม่ติดไม่ตึง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ทั้งหมดท่านสงบหมด เมื่อจิตใจสงบเสียอย่างเดียวไม่ติดไม่ตึง แล้วไรคะตัดหามันจะเอาอันนี้มาเป็นเครื่องมือให้ติดให้ตึงไม่มี ไม่ตึงไม่ติด ไปไหนท่านก็เย็นใจ นั่นละ ปุณฺณกุเขตต์ของพวกเราเป็นอย่างนั้น ศาสนาพระพุทธเจ้าเป็นศาสนาที่ทำลายต่อมรรคผลนิพพานต่อความจริงทั้งหลาย ให้พากันนำไปปฏิบัติ

เดี๋ยวนี้ศาสนากลายเป็นตุ๊กตาเครื่องเล่นของชาวพุทธเราไปแล้วนะ เป็นมากเวลานี้เป็นเอามากทีเดียว ไปที่ไหนเห็นแต่กิริยาเห็นแต่พิธี ความจริงจังไม่เห็นมีในธรรมทั้งหลายเลย ถ้าเรื่องของกิเลสแล้วจริงจังมากทุกอย่าง ไม่ว่าจะเด็กไม่ว่าผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะชาติชั้นวรรณะใด จริงจังทุกอย่างจริงจังทุกราย ถ้าเป็นเรื่องของอรรถของธรรมเห็นเป็นของเศษของเดนไปอย่างนั้นเวลานี้จิตเรา เพราะอำนาจของกิเลสมีกำลังมาก มันครอบอรรถครอบธรรมเหยียบบรรดเหยียบธรรมแหกเหลวไปหมด เป็นของทิ้งไปหมดเลย ไม่มีราคำราคา เพราะฉะนั้นคนจึงหาราคาไม่ได้ ไปที่ไหนเดือดร้อนเป็นฟืนเป็นไฟทั่วโลกดินแดน ทั้ง ๆ ที่เรียนมามากน้อยเพียงไรก็เรียนมา แต่เรียนมามันเป็นเครื่องมือของกิเลสเสียทั้งหมดไม่ใช่เป็นเครื่องมือของธรรมมันถึงทำความเย็นใจให้ไม่ได้ จึงมีแต่ความเดือดร้อน

ให้พากันพยายามตั้งใจปฏิบัติศีลธรรม ให้เห็นว่าธรรมพระพุทธเจ้าที่แสดงนี้เป็นโมฆะไปแล้วหรือ หรือมีตั้งแต่กิเลสนั้นหรือตัวเป็นเจ้าใหญ่นายโตครอบโลกธาตุ อันนี้ ครอบหัวใจคน ครอบกิริยามารยาทของสัตว์โลก ธรรมจะไม่มีครอบบ้างหรือ เราพากันปฏิบัติบ้างจะเป็นยังไง ในหัวใจเรารับได้ทั้งธรรมรับได้ทั้งกิเลส รับได้ทั้งดีทั้งชั่ว รับได้ทั้งผิดทั้งถูก เราแยกแยะเอาไปปฏิบัติทำให้ได้มันก็ได้

ถ้าเราตั้งใจปฏิบัติเราจะชุ่มเย็น ในครอบครัวหนึ่ง ๆ นี้ก็ชุ่มเย็น เราไม่ต้องเอาที่อื่นไกลที่ไหนละเอาครอบครัวของเราเสียก่อน ปรับปรุงตัวของเราให้ดี ปรับปรุงครอบครัวของเราให้ดี แยกขยายออกไปต่างครอบครัวก็ต่างปรับปรุงตัวเอง ต่างคนก็ต่างปรับปรุงตัวเอง เด็กก็กลายเป็นเด็กดีไปตามเพราะแบบพิมพ์อยู่กับพ่อคุณแม่ผู้ปกครอง ไปโรงเรียนต่างคนต่างได้รับการอบรมศึกษามาจากผู้ปกครองคือพ่อแม่แล้วและเป็นแบบพิมพ์ที่ดีด้วยกันแล้ว เด็กก็เป็นเด็กดีไปตาม ๆ ครูก็เป็นแบบพิมพ์

อันดีเพราะครูก็ได้รับการอบรมเหมือนกัน นั่นถ้าศีลธรรมเข้าไปตรงไหนจะเรียบไปเลยนะ

แต่นี้มันมีแต่ผีแต่ยักษ์นั่นซิ เข้าไปในงานวงการต่าง ๆ โรงรำโรงเรียนกลายเป็นโรงมั่วสุมนไปหมด ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในนั้น เป็นเปรตเป็นผีเป็นยักษ์เป็นมารเต็มอยู่ในโรงมั่วสุมนนั้นหมด มันไม่ใช่โรงเรียนเป็นโรงสิงไป ถ้าพูดไปมาก ๆ เตี่ยจะว่าหลงตาบวนี้ดูนะ พอมาถึงยังไม่ยกครูเลยดูแล้ว

เอาแค่นี้ละพอนะ